

Arrest

nr. 270 569 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 17 januari 2022 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wenste een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit om een verblijfsrecht te verkrijgen omwille van humanitaire redenen. Zij diende deze aanvraag op 6 december 2021 in.

Op 17 januari 2022 besliste de verwerende partij tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT NIET-ONTVANKELIJKHEID VAN EEN VERBLIJFSAANVRAAG

In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, § 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die op 06-12-2021 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard:"

X hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft; (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 159 van de Grondwet en verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding.

Zij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.Het staat vast dat de in casu bestreden beslissing werd genomen door mevrouw K. W., met als vermelde hoedanigheid: "de gedelegeerde beambte".

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

De verzoekende partij merkt op dat in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een burgemeester of zijn gemachtigde bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde.

In het artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 was wel bepaald dat indien de aanvrager geen betalingsbewijs aanbracht "de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen" de verblijfsaanvraag onontvankelijk kon verklaren.

Er dient evenwel te worden geduïd dat het koninklijk besluit van 16 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij het artikel 1/2 in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd ingevoerd bij arrest nr. 245.404 van 11 september 2019 door de Raad van State werd vernietigd.

Artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient derhalve te worden geacht nooit te hebben bestaan. Uit een vernietigde bepaling kan niet worden afgeleid dat een burgemeester of zijn gemachtigde bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen.

Er blijkt niet dat er enige juridische grond zou bestaan, die zou toelaten te concluderen dat een burgemeester, laat staan een gemachtigde van een burgemeester, bevoegd was om een verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren omdat een retributie niet werd betaald.

De vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe onbevoegde persoon volstaat om over te gaan tot de vernietiging van deze beslissing, zoals ook vastgestelde in eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. nr. 236 271 van 2 juni 2020).

2.Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat uit het arrest van de Raad van State van 11 september 2019 (nr. 245.404) blijkt dat de bedragen van de retributies die werden vastgesteld door het koninklijk besluit van 16 februari 2015 onwettig zijn aangezien de voorziene bedragen niet in verhouding staan met de werkelijke kostprijs van de door de overheid verstrekte dienstverlening.

Bij koninklijk besluit van 8 juni 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd een artikel 1/1/1 in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ingevoerd waarbij het

bedrag van de retributie voor het indienen van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd (215 euro) werd hernomen.

Dit bedrag werd bij koninklijk besluit van 14 februari 2017 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 14 februari 2017) verhoogd tot 350 euro.

Het koninklijk besluit van 14 februari 2017 werd bij arrest nr. 245.403 van 11 september 2019 ook vernietigd door de Raad van State. De Raad van State oordeelde hierbij opnieuw dat de in het koninklijk besluit vastgestelde bedragen niet in overeenstemming waren met de werkelijke kost van de door de overheid verleende dienstverlening.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er, op het ogenblik waarop de in casu bestreden beslissing werd genomen, een koninklijk besluit bestond waarin het bedrag van de retributie die moet worden betaald door een vreemdeling die een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst aan te vragen op wettige wijze is bepaald.

Er dient dan ook te worden gewezen op het feit dat artikel 159 van de Grondwet de Raad slechts toelaat om de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Daar er bij het nemen van de bestreden beslissing geen conform de wet bij koninklijk besluit vastgelegd bedrag van een retributie bestond moet worden vastgesteld dat artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet, bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit, niet kon worden aangewend om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren.”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient, zelfs ambtshalve, te onderzoeken of de bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Het staat vast dat de *in casu* bestreden beslissing werd genomen door mevrouw K. W. als “*gedelegeerde beambte*” van de burgemeester.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). De Raad merkt op dat in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een gedelegeerde beambte van de burgemeester bevoegd is om een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager niet aantoonde dat hij een retributie betaalde.

In het artikel 1/2, § 2, van het Vreemdelingenbesluit was wel bepaald dat indien de aanvrager geen betalingsbewijs aanbracht “*de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen*” de verblijfsaanvraag onontvankelijk kon verklaren. Er dient evenwel te worden geduoid dat het koninklijk besluit van 16 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij het artikel 1/2, § 2, van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd, bij arrest nr. 245.404 van 11 september 2019 door de Raad van State werd vernietigd. Artikel 1/2, § 2, van het Vreemdelingenbesluit dient derhalve te worden geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 1/2, § 2, van het Vreemdelingenbesluit om te stellen dat een gedelegeerd beambte van de burgemeester bevoegd zou zijn om een verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren omdat niet werd aangetoond dat een retributie werd betaald.

De verzoekende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

De vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe onbevoegde persoon volstaat om over te gaan tot de vernietiging van deze beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het arrest van de Raad van State van 11 september 2019 met nr. 245.404 blijkt dat de bedragen van de retributies die werden vastgesteld door het koninklijk besluit van 16 februari 2015 onwettig zijn aangezien de voorziene bedragen niet in verhouding staan met de werkelijke kostprijs van de door de overheid verstrekte dienstverlening. Bij koninklijk besluit van 8 juni 2016 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd een artikel 1/1/1 in de het Vreemdelingenbesluit ingevoerd waarbij het bedrag van de retributie voor het indienen van een aanvraag om, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten werd hernomen. Dit bedrag werd bij koninklijk besluit van 14 februari 2017 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 14 februari 2017) verhoogd tot 200 euro. Het koninklijk besluit van 14 februari 2017 werd bij arrest nr. 245.403 van 11 september 2019 ook vernietigd door de Raad van State. De Raad van State oordeelde hierbij opnieuw dat de in het koninklijk besluit vastgestelde bedragen niet in overeenstemming waren met de werkelijke kost van de door de overheid verstrekte dienstverlening. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat er, op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, een koninklijk besluit bestond waarin het bedrag van de retributie die moet worden betaald door een vreemdeling die vraagt om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten op wettige wijze is bepaald. Er dient dan ook te worden gewezen op het feit dat artikel 159 van de Grondwet de Raad slechts toelaat om de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Daar er bij het nemen van de bestreden beslissing geen conform de wet bij koninklijk besluit vastgelegd bedrag van een retributie bestond, moet worden vastgesteld dat artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet, bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit, niet kon worden aangewend om een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk te verklaren.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 17 januari 2022 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU